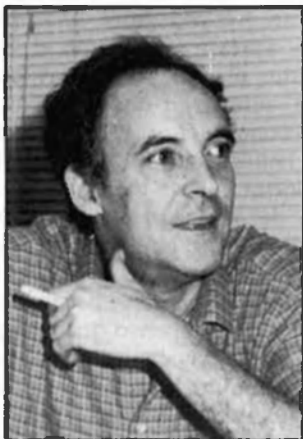

Arròs a banda

Ramon Barnils

Comencen a anar bé

Veure Emilio Romero nerviós mou a l'optimisme. Com si fos Narciso Serra, Martín Villa, Ernesto Yutch, persones que per combinacions variables d'intel·ligència, formació, ètica, sentit del ridícul, es consideren per damunt dels simples ciutadans. Res no els pot afectar.

Ara ha tocat a Emilio Romero adonar-se, l'espai d'un moment, que tampoc ell no és res. Segons que recull l'inevitable *Avui*, Romero d'Espanya va haver de sotmetre's a la traducció simultània per entendre «un compatriota seu català». L'havien convidat a una televisió en català per un col·loqui. L'audífon el va sufurar.

Però anem-hi a pams, gaudint de l'instant, poc freqüent, en què el considerable espanyol, totalitari, enemic (i dissimuleu les redundàncies) Romero, a l'hora d'escriure es va quedar sense intel·ligència ni formació i amb santa moral, però sense sentit del ridícul.

«Resulta que els grans idiomes universals són aquests: l'anglès, el francès, l'alemany i l'espanyol o castellà». Hi afegiríem el rus al costat de l'anglès, l'àrab i el portuguès, si hi entra l'alemany, i l'italià i el xinès, si hi entra l'espanyol. O castellà, diu, i en aquest moment ens hem d'identificar amb el pobre Romero, que no sap si parla espanyol o castellà.

Diu: «Quan vénen els estrangers amb les seves nocions d'idioma o amb el desig de perfeccionar-lo, comencem a tornar-los boigs, perquè descobreixen que a Espanya se'n parlen quatre i no pas un de sol». Ja ens ho semblava, que els estrangers que van a Espanya són de cultura modesta, viatgers de quinze dies *tout compris*; gent que no ha estat ni a Suïssa —quatre idiomes—, ni a Bèlgica —tres idiomes—, ni a la Unió Soviètica —unes quantes

dotzenes—, ni a l'Índia —uns centenars—. És ben cert que cada país té el turisme que es mereix; i que per això el govern espanyol té prohibit als nostres governs que facin propaganda turística pel seu compte, no fos cas que atraguessin turisme de qualitat.

En allò de «un compatriota meu català», Romero en canvi ni ens decep ni s'equivoca: si estigués tan segur que els catalans són compatriotes, en aquesta expressió no hauria posat ni la paraula *compatriota* ni el possessiu *meu*, com no ho fa un de València que se'n vagi a Castelló, que no dirà mai que hi ha parlat «amb un compatriota meu castellonenc», sinó simplement amb un de Castelló.

Potser sí que al final Emilio Romero recupera la seva habitual lluminositat: «si en el propi territori hom es dirigeix a aquestes tres regions i resulta que no és poliglota, perquè això és molt difícil, és més fàcil sortir a l'estranger, perquè el francès i l'anglès són ja idiomes que les noves generacions tenen». ¿Ho veus, noi? Us ho diem de fa segles, que una Espanya poliglota és molt difícil, i que seria més fàcil si reconeixien que som l'estranger: llavors aquí, de gent amb qui parlar anglès i francès, us en sobraria. I seria més fàcil també per a nosaltres, que podríem optar lliurement per l'anglès, el llatí del segle vint, i vosaltres no ens podríeu obligar a l'espanyol o juleio, escassament parlat per un miserable quatre per cent dels nostres cinc mil milions de germans.

Alegrem-lo una mica, va: tot això que per un moment l'ha indignat és només un malson, no l'ha de fer patir: li serà fàcil de comprovar que l'espanyol és l'única llengua del compatriota seu govern, del compatriota seu estat i del compatriota seu exèrcit, sense més mariconades. □

Subscriu-te
per telèfon
33164 82

Una publicació mensual per a tots els
xiquets i les xiquetes valencians.
Ara, també als quioscs.

Cada dissabte, a les onze, a Radiocadena
(O.M. 1314), al programa de Toni
Mestre, CAMACUC intervé com a invi-
tat.

CAMACUC

Forvål, S.d.

Formatges
de tot Europa

De venda en totes les tendes
especialitzades
Quart de Poblet, València